

Conclusies

- vast te stellen dat het Koninkrijk België, door niet ervoor te zorgen dat artikel 2, sub f, j en k, en bijlage III, punt 4, punt C, van richtlijn 1999/31/EG van de Raad van 26 april 1999 betreffende het storten van afvalstoffen ⁽¹⁾ in Waals recht wordt omgezet, de krachtens deze richtlijn op hem rustende verplichtingen niet is nagekomen,
- het Koninkrijk België te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

De Europese Commissie voert twee middelen aan ter ondersteuning van haar beroep.

In de eerste plaats verwijt zij verweerder de begrippen „ondergrondse opslag”, „stortplaatsgas” en „eluaat” van artikel 2, sub f, j en k, van richtlijn 1999/31/EG betreffende het storten van afvalstoffen niet te hebben omgezet in het recht van het Waalse Gewest. De Commissie benadrukt het belang van deze begrippen, die als sleutelbegrippen voor de toepassing van de richtlijn ook voorkomen in andere bepalingen die zijn vastgesteld op grond en ter uitvoering van deze richtlijn.

In de tweede plaats stelt verzoekster aan de kaak dat naar Waals recht geen bepaling bestaat betreffende de interventiepunten op basis waarvan kan worden aangenomen dat de stortplaats significante nadelige effecten heeft voor de kwaliteit van het grondwater. Het voorschrift van punt 4, punt C, van bijlage III bij de richtlijn, volgens hetwelk een dergelijke bepaling moet worden opgesteld, is van cruciaal belang voor een doeltreffende controle van de kwaliteit van het grondwater en bijgevolg voor de bescherming van het leefmilieu, dat de belangrijkste doelstelling van de richtlijn vormt.

⁽¹⁾ PB L 182, blz. 1.

Beroep ingesteld op 1 april 2009 — Commissie van de Europese Gemeenschappen/Italiaanse Republiek

(Zaak C-121/09)

(2009/C 141/51)

Procestaal: Italiaans

Partijen

Verzoekende partij: Commissie van de Europese Gemeenschappen (vertegenwoordigers: W. Wils en C. Cattabriga, gemachtigden)

Verwerende partij: Italiaanse Republiek

Conclusies

- vaststellen dat de Italiaanse Republiek de krachtens artikel 7 van richtlijn 90/314/EEG ⁽¹⁾ op haar rustende verplichtingen niet is nagekomen;
- de Italiaanse Republiek verwijzen in de kosten van het geding.

Middelen en voornaamste argumenten

1. Door te bepalen dat bij pakketreizen de consument zijn verzoek tot tussenkomst van het Waarborgfonds moet

indienen binnen een termijn van drie maanden te rekenen vanaf de datum waarop de reis zou eindigen, is de Italiaanse Republiek de krachtens artikel 7 van richtlijn 90/314 op haar rustende verplichtingen niet nagekomen.

2. Artikel 7 van richtlijn 90/314 bepaalt dat de organisator en/of de doorverkoper die partij zijn bij de overeenkomst, dienen aan te tonen over voldoende garanties te beschikken om in geval van insolventie of faillissement te zorgen voor terugbetaling van de reeds voldane bedragen en voor repatriëring van de consument. Deze bepaling is in de communautaire rechtspraak aldus uitgelegd dat zij aan de lidstaten een resultaatsverplichting oplegt in die zin dat zij aan de koper van een pakketreis recht geeft op een daadwerkelijke bescherming tegen het risico van insolventie of faillissement van de reisorganisator en in het bijzonder op terugbetaling van de reeds voldane bedragen en op repatriëring.
3. Het daaraanvolgende artikel 8 staat de lidstaten toe, strengere bepalingen vast te stellen, doch alleen wanneer deze de consument een grotere bescherming bieden.
4. In het onderhavige geval blijkt uit de door de nationale autoriteiten in de loop van de niet-nakomingsprocedure verstrekte gegevens dat de betrokken Italiaanse regeling tot doel heeft, te voorzien in de mogelijkheid om de aan de consumenten betaalde bedragen ten behoeve van de staatskas terug te vorderen, en dus veeleer tot doel heeft de financiële belangen van de staat te vrijwaren dan de kopers van pakketreizen een grotere bescherming te bieden.
5. Ofschoon de Commissie begrip heeft voor het belang van Italië bij het verzekeren van een gezond en evenwichtig beheer van het Waarborgfonds door het regres van dit fonds op de reisorganisator te vergemakkelijken, is zij van mening dat het stellen van een niet-verlengbare termijn voor het indienen van het verzoek tot tussenkomst van het Waarborgfonds de consument de door richtlijn 90/314 gewaarborgde rechten kan ontnemen.
6. De Italiaanse autoriteiten stellen terecht dat de consument zijn verzoek tot tussenkomst van het Waarborgfonds kan indienen zodra hij kennis heeft van omstandigheden die de uitvoering van de overeenkomst in gevaar brengen. Om van die mogelijkheid gebruik te kunnen maken, moet hij echter kennis hebben van die omstandigheden. Behalve in de gevallen waarin het faillissement van de reisorganisator overduidelijk kenbaar is omdat het door een rechter is uitgesproken, heeft de consument in de meeste gevallen geen weet van de juiste vermogenstoestand van de reisorganisator. Het is dan ook normaal dat hij zich eerst tot deze laatste wendt om terugbetaling van de reeds voldane bedragen te krijgen, door deze een brief, in voorkomend geval een aanmaning en ten slotte een bevel tot betaling te zenden. Daardoor ontstaat het gevaar dat de in artikel 5 van ministerieel besluit nr. 349/1999 gestelde termijn van drie maanden reeds lang is verstreken op het moment van de indiening van het verzoek tot tussenkomst van het Waarborgfonds, en dat de consument als gevolg daarvan zijn recht op terugbetaling van de reeds voldane bedragen is kwijtgeraakt.

7. Om de in de onderhavige procedure verweten niet-nakoming op te heffen hebben de Italiaanse autoriteiten aangekondigd dat zij de termijn voor de indiening van het verzoek tot tussenkomst van drie op twaalf maanden willen brengen, en vervolgens dat zij die termijn willen afschaffen.
8. Bovendien hebben zij in de Gazzetta ufficiale della Repubblica italiana een mededeling gepubliceerd waarbij zij de potentiële belanghebbenden laten weten dat, in afwachting van de afschaffing van de betrokken termijn, om de bescherming van de consument te waarborgen verzoeken tot tussenkomst van het Waarborgfonds op elk moment kunnen worden ingediend.
9. De Commissie is van mening dat dergelijke maatregelen, ofschoon zij een lofwaardige poging zijn om de gevolgen van de verweten inbreuk op te heffen, niet volstaan voor het wegwerken van het risico dat de koper van een pakketreis zijn recht op daadwerkelijke bescherming in geval van faillissement van de reisorganisator verliest.
10. Om de rechtszekerheid ten volle te waarborgen en particulieren in staat te stellen de volle omvang van hun rechten te kennen en deze voor de rechter geldend te maken, moeten de bepalingen van een richtlijn op een onbetwistbaar doeltreffende, specifieke en duidelijke wijze worden uitgevoerd en niet louter door middel van een bestuurlijke praktijk, die naar de aard ervan ter discretie van het nationale bestuur kan worden gewijzigd.
11. Het naast elkaar bestaan in de Italiaanse rechtsorde van enerzijds een formeel niet nog afgeschafte bepaling die voorziet in een vervaltermijn van drie maanden voor het indienen een verzoek tot tussenkomst van het Waarborgfonds, en anderzijds een mededeling aan het bestuur waarbij dit bestuur wordt verzocht geen rekening te houden met die termijn, creëert overduidelijk onzekerheid bij de kopers van pakketreizen.

(¹) Richtlijn 90/314/EEG van de Raad van 13 juni 1990 betreffende pakketreizen, met inbegrip van vakantiepakketten en rondreis pakketten (PB L 158, blz. 59).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Symvoulío tis Epikrateias (Griekenland) op 2 april 2009 — Enosi Efopliston Aktoploías, ANEK, Minoíkes Grammes, N.E./Lesbou, Blue Star Ferries Ypourgos Emborikis Naftílias

(Zaak C-122/09)

(2009/C 141/52)

Procestaal: Grieks

Verwijzende rechter

Symvoulío tis Epikrateias

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partijen: Enosi Efopliston Aktoploías, ANEK, Minoíkes Grammes, N.E./Lesbou, Blue Star Ferries

Verwerende partij: Ypourgos Emborikis Naftílias

Prejudiciële vragen

- 1) Dienen de artikelen 10, tweede alinea, en 249, tweede alinea, EG aldus te worden verstaan dat
  - a) gedurende de bij artikel 6, lid 3, van verordening nr. 3577/92 van de Raad van 7 december 1992 houdende toepassing van het beginsel van het vrij verrichten van diensten op het zeevervoer binnen de lidstaten (cabotage in het zeevervoer), voorziene tijdelijke uitsluiting (tot 1 januari 2004) van Griekenland van deze verordening, de Griekse wetgever zich diende te onthouden van maatregelen die de volledige en effectieve toepassing van deze verordening na 1 januari 2004 ernstig in gevaar zouden brengen?
  - b) particulieren een beroep kunnen doen op deze verordening teneinde de gelding te betwisten van bepalingen die de Griekse wetgever vóór 1 januari 2004 heeft vastgesteld, indien die bepalingen de volledige en effectieve toepassing van de verordening in Griekenland na 1 januari 2004 ernstig in gevaar brengen?
- 2) Indien het antwoord op de eerste vraag bevestigend is, wordt de volledige en effectieve toepassing van verordening nr. 3577/92 in Griekenland na 1 januari 2004 dan ernstig in gevaar gebracht doordat de Griekse wetgever vóór 1 januari 2004 bepalingen met een uitpuutend en permanent karakter heeft vastgesteld die indruisen tegen de verordening, terwijl hij niet heeft voorzien in buitenwerkingtreding van deze bepalingen met ingang van 1 januari 2004?
- 3) Indien de eerste en de tweede vraag bevestigend worden beantwoord, staan de artikelen 1, 2 en 4 van verordening (EG) nr. 3577/92 dan nationale bepalingen toe volgens welke reders cabotagediensten slechts kunnen verrichten op bepaalde jaarlijks door de bevoegde nationale autoriteit aangewezen trajecten en na verkrijging van een voorafgaande administratieve vergunning, die verleend wordt volgens een stelsel met de volgende kenmerken: i) het omvat zonder uitzondering alle trajecten waarbij eilanden worden aangedaan, ii) de bevoegde nationale autoriteit beschikt bij de aanvaarding van een ingediende aanvraag tot het inzetten van een schip over een discretionaire bevoegdheid tot eenzijdige wijziging van onderdelen van de aanvraag die betrekking hebben op de frequentie van de dienstregeling, het tijdstip van onderbreking daarvan, en het tarief, zonder dat de daarbij gehanteerde criteria tevoren in een rechtsregel zijn gespecificeerd?
- 4) Wanneer de eerste vraag en de tweede vraag bevestigend worden beantwoord: vormt een nationale regeling die voorschrijft dat een reder aan wie door een bestuursorgaan vergunning is verleend tot het inzetten van een schip voor het onderhouden van een veerdienst op een bepaald traject (door aanvaarding van de daartoe door hem ingediende aanvraag zonder wijziging daarvan, dan wel na wijziging van die aanvraag op bepaalde onderdelen, die de reder heeft geaccepteerd), in beginsel verplicht is om de veerdienst op dat traject zonder enige onderbrekingen uit te voeren tijdens de gehele duur van het jaar waarvoor de dienst is vastgesteld, en ter verzekering van de nakoming van deze verplichting, vóór met de vaart begonnen wordt, een schriftelijke garantie dient te verstrekken die geheel of gedeeltelijk vervalt bij het niet of niet nauwgezet nakomen daarvan, een ongeoorloofde beperking op het vrij verrichten van diensten in de zin van artikel 49 EG-Verdrag?